

stillet Forslag om at forlænge med 14 Dage den Tid, som Forslaget indrømmer, nemlig fra 15. Maj til 15. August. Mit Forslag gaar derimod ud paa at bibeholde Tilstanden, som den er, at bibeholde de laasede Vande fra Løgstør til Hals. Striden om de laasede Vande i Limfjorden har staaet paa i henvend 400 Aar. Den første Bestemmelse, vi træffe om dette Forhold, er Kristian den 2dens Forordning af 1. November 1515, og der er vist ikke noget Fiskeriforhold her i Landet, der har været givet saa mange Bestemmelser om som netop dette, idet der har været givet Forbud og Indrømmelser frem og tilbage paa det Spørgsmaal mangfoldige Gange. Siden Loven af 5. April 1888 blev given, have vi jo haft Forbud mod Snurrevaads Benyttelse i den østlige Del af Fjorden, og det er jo nu fra Fiskere i den vestlige Del af Fjorden, at Kravet er rejst om at faa de laasede Vande lukkede op. Jeg synes, vi kunne være konsekvente og sige som saa: Da Kravet er rejst fra Fiskere i den vestlige Del af Fjorden, lukke vi op for den Del af Fjorden, der ligger Vest for Løgstør, men da Fiskerne ved den østlige Del af Fjorden absolut holde paa, at Tilstanden skal forblive, som den er, altsaa vil beholde de laasede Vande, bør Rigsdagen gaa med til at indrømme dette.

Det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds anførte forrige Aar en Bemærkning af Kontroløren for Limfjorden, den lyder saaledes: Strækningen fra Løgstør til Hals er næsten affolket af Erhvervsfiskere — jeg mener virkelige Fiskere —, og dog vilde dette Vand kunde brødføde en Mængde alene paa Aalevaadsfiskeriet; jeg tror at turde sige, at Ophævnningen af de laasede Vande her vilde give en Merindtægt for Fiskerne af omtrent 100,000 Kr. Det er en erfaren Mands Udtalelse. Jeg har nu ingen særlig Tro til den erfarne Mands Udtalelser om det Spørgsmaal. Det forekommer mig nemlig utænkeligt, at Aalevaadfiskeriet eller Fiskeriet i det hele taget i den østlige Del af Fjorden skulde give dobbelt saa stor Indtægt som nu. Af de foreliggende Fiskeriberetninger fremgaar det, at Distrikt C., det vil sige den østlige Del af Fjorden fra Løgstør til Hals har i 1890 givet en Indtægt af 61,104 Kr., i 1891 af 75,980 Kr., i 1892 af 65,062 Kr., i 1893 af 94,483 Kr., i 1894 af 113,819 Kr., i 1895 af 93,484 Kr., i 1896 af 104,556 Kr., i 1897 af 104,685 Kr., i 1898 105,220 Kr., i 1899 af 85,800 Kr., i 1900 af 95,600 Kr., i 1901 af 116,220 Kr.

Naar nu her bliver fremsat en Hypotese eller Formodning om, at Fiskerne i den østlige Del af Limfjorden skulde kunne faa en omtrent dobbelt saa stor Indtægt som tidligere, kan denne Paastand fremsættes, men ikke bevises, og der er ikke nogen som helst Sandsynlighed for, at den vil gaa i Opsyldelse, selv om vi gaa med til at ophæve de laasede Vande. Jeg kunde maaske fremføre et Bevis herfor, idet man i det sidste Aar, hvori Fiskeriloven af 1. December 1857, der vistnok indførte den mest omfattende Laasning af Limfjorden, virkede, ser, at Fiskernes Antal opgives til 2,542, men i det sidste Aar, da Loven af 1867, som fuldstændig ophævede Laasningen af Limfjorden, virkede, var Tallet af Fiskerne sunket til 2,164, altsaa med 378. Indtægten i det sidste Aar, da Loven af 1857 kan antages at have haft nogen Virkning, var 393,184 Kr. 43 Ø., medens Indtægten i det sidste Aar, vi kunne antage, at Loven af 1867 virkede, kun var 320,473 Kr. 16 Ø., altsaa en Mindreindtægt af 62,711 Kr. 27 Ø. Det forekommer mig, at disse Tal tale absolut for Bibeholdelsen af de laasede Vande.

Spørgsmaalet om Bibeholdelse af de laasede Vande staaer selvfølgelig i nøje Forbindelse med Spørgsmaalet om Snurrevaaddens større eller mindre Skadelighed. Ere Snurrevaaddene skadelige for Fiskemængdens Bevaring og forstyrrende for andre Fiskemaader, er Vedtagelsen af de laasede Vande berettiget, men er det ikke Tilfældet, er Laasningen overflødig og for et frit Fiskeribrug ubetimelig. Hvad det første Spørgsmaal angaar, om disse Vaad ere skadelige for Fiskemængdens Bevaring, er det et Spørgsmaal, som vanskelig kan afgøres, men sikkert er det — det vil enhver indrømme, som kender til Brugen af Snurrevaad —, at Fiskerne ved Brugen af dette Redskab vade i Smaafisk i Baaden til midt op ad Benene, idet Fangsten ikke bliver sorteret før efter endt Fiskeri, og derfor gaa disse Smaafisk fuldstændig til Grunde. Hvad Spørgsmaalet om Skadeligheden for andet Fiskeri angaar, maa vi huske paa, at i den østlige Del af Limfjorden er det særlig faststaaende Redskaber, der benyttes i meget stor Udstrækning. Vaadfiskeriet foregaar om Nætterne, det er et Fiskeri, der fører et om Natten omflakkende Liv, Fiskerne skifte stadig Plads, idet de blive ved med Fiskeriet, og naar de saa i Taage og Mørke fiske paa Limfjorden og se, at en Kollision med et faststaaende Redskab er uundgaaeligt, tvivler jeg om, at de have Selvbeherskelse nok